

Kezdőének – Bevezető

Volt egyszer egy tágas, szép baromfiudvar.
Abban éltek sokan létről semmit tudva.
Nyílt onnan egy kicsiny, biztonságos pitvar.
Szalmát hordott oda, azt se tudta, mit varr.

Ösztönéből fészket rakva cselekedett,
senkivel szárnyasok között veszekedett,
csak tojásaira csendben ereszkedett,
gyöngéd óvatosan rajtuk helyezkedett.

Az idő múltával tojása mocorgott,
azt hitte először, hogy csak gyomra korgott,
de ó, nem! Bámulta, mint a hal a horgot,
ahogy a sok csibe a héjből kicsorgott.

Ámde rút és vézna kacsa lett az egyik,
örökké megbotlik, álmodozva csetlik.
Szürke libák között élénkpiros cetli,
átszínezendő vagy széttépendő fecni.

Növögetett lassan minden kicsi csibe,
annak lelke eszmélt, mint egy virágbibe.
Tollasodott, alig maradt rajta pihe,
szárnyát tárva rohant az udvarról ki-be.

Egy napon felszállott végre a magasba,
kéklő ég alatti fehérülő havasba.
Erős volt ő, akár a méhek a kasban,
vagy csípős paprika emésztve a hasban.

Suhanva, repülve átszelte az eget,
zuhanva elkapta a kisegereket.
Csőrében prédával elérte a hegyet,
amikor durranni hangot hallott egyet.

Lehullott a porba, vadászok lelőtték,
közeledett hozzá egyre csak a lőtér.
Körbe állták, szűrős szájjal kiröhögték,
vihorásztak rajta az oktondi körték.

Vergődőn fetrengett a véres mocsokban,
megfürdött a földön a szennyes homokban.
Gyönyörűszép tolla odalett romokba,
beleragadt bele fekete szurokba.

Napsugár tört elő a nagy felhők közül,
felragyogott a fény a tág egek mögül.
Szikrája alászállt s a megölten megült,
amitől a kihült szíve újrahevült.

Hernyó lett belőle, majd gömböc, téli báb.
Mi lehet ez? Talán csak röpke délibáb?
Kincseket magából adhat, reméli már,
színes pillangóként táncoló, égi nász.

Isteni ajándékot bonthat,
abból szeretetet onthat.

I. ének

„Az életet vajon mégis elrontottam,
mikor a láncokat tépve leromboltam?
Porba döntöttem a tartóoszlopokat
és összekevertem a kártyalapokat.”

A fiatalasszony ablakon kinézett.
Hogyan is lett övé ez a csúf kinézet?
Kisírt szemeiben csak halvány tűz égett,
magábaroskadó énje heverészett.

Ragyogott a nyári napsugár odakint,
amely mindenkihez kedvesen odaint.
Nem ő volt az, nem! Nem ő festett oda kint,
de nélkülözött a beesett orca pírt.

Ölében egy levél összegyűrve hevert,
ez volt az a dolog, ami összekevert
körülotte mindent és egy pofont levert,
közben a színekre sötétszürkét tekert.

Az anyai szíve fekete holtra vált,
az öröm oda már többé nem boltba járt.
Reménytelensége atyai szóra várt,
remegő ajkai gyógyító csókra tárt.

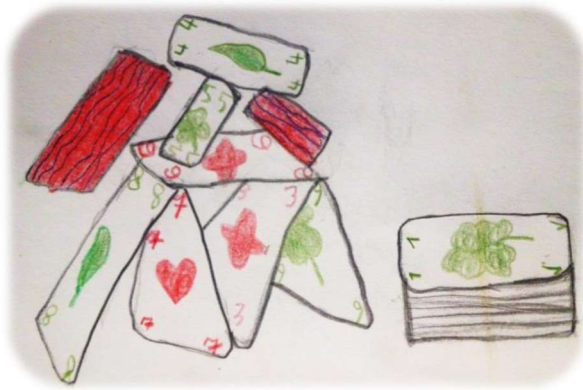
Egészen egyedül volt és félt, nagyon félt.
Megrendült bensője zokogott. Vajon mért?
Túl nagyot akart és túl sokat sokszor kért?
Reá kemény kézzel kőcsapást a sors mért.

Távol tőle, messze gyermeke haldoklik,
rablók keze között kínokban fuldoklik.
Torkán hurok szorul, amint csak megbotlik,
elveszetten szíve, lelke kibicsaklik.

Nagyot sóhajt: „Minek nekem ez az élet?
Nem leszek én ehhez sosem elég érett.”
Úgy érzi, gond nélkül kifolyhatna vére,
de megmoccan ekkor benne, ami éled.

Kezeit gömbölyű hasára szorítja,
az arcát könnycseppek sós árja borítja.
Dávid kezében mint köves parittyá,
olyan ellenálló, tüzes, dacos szittyá.

„Nem bírom, de bírni kell!”
- a szíve harcolni kel.

II. ének

„Nem tetszik a világ, meg kell változtatni,
ami rossz, azt mind-mind el kell kárhozatni.”
– gondolta a szíve, égő lelke platni.
„A létet, hogyan s mint lehetne meghatni?”

Olyan kicsike volt, nem tudott még szólni,
legfeljebb csak kakát pelenkába tolni.
Anyja szava kedves, van szép babaholmi,
mégsem lelte kedvét, hiába sok zokni.

„Ha van kettő lábam, minek üljek, másszak?
Emberré lettem én, minek nekem más szak?”
– és felkapaszkodott ő a kiságyrácsba,
alig bírta lába, húzta teste láncba.

Fel nem adta volna, küzdött föl az égbe,
ahonnan jött, oda vissza, fel a fénybe!
Saját akarata és az egész lénye
abba a kívánt jobb s szebb világba tért be.

Lelkében táncoltak a szavak szikrái,
megismert tárgyaknak gondolatsziclái.
Nem gagyorászgatott, – ó, nem! – lári-flári,
mondta szája egyből mondatok ikráit.

Földi küzdelmeit sokszor kinevették,
a lelket belőle gyakran megvetették.
Munka és pénz miatt bölcsibe betették,
taszították ezzel őt súlyos beteggé.